

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

- *Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii -*

Un om s-a pregătit să dea o masă de seară, după ce s-a terminat ziua, în care fiecare s-a ostenit cât a dorit. Pentru aceasta, a trimis pe slujitorul său să cheme pe cei invitați. Dar ca și cum ar fi fost înțeleși, toți s-au scuzat, aducând ca pretexte niște motive obișnuite, unii că trebuie să își lucreze pământul, alții că trebuie să aibă grijă de animale sau de afacerile lor, în timp ce cei care sunt căsătoriți trebuie să aibă grijă de familiile lor. Cel care a pregătit ospățul, nu a renunțat și a chemat pe cei care nu se așteptau să primească o astfel de invitație. Cel care cheamă la mântuire, la cina stăpânului, nu este nimeni altul decât Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, care nu se numește pe Sine Fiul, ci slujitor, pentru a arăta că Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut Om, este în primul rând slujitor al lui Dumnezeu, Mesia prezis de profeți și în același timp slujitor al mântuirii oamenilor. „După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți” (Matei 20, 28). Omul oarecare care a făcut cină mare este Însuși Dumnezeu, Care nu se numește pe Sine, pentru că El este Cel cu multe nume, dar și Cel fără nume, cum spune Sfântul Grigorie Palama. „Pilda celor poftiți la cină” pune sub semnul întrebării încrederea, nejustificată, a celor care cred că vor fi prezenți la Cina din Împărăția lui Dumnezeu. Deși toți avem locul asigurat, pentru că prin jertfa Mântuitorului toți am fost aduși ca jertfă și îndumnezeiți, adică ni s-au deschis porțile Raiului tuturor, însă cei care nu și-au dorit cu adevărat au pierdut

această posibilitate de a cina în Împărăția lui Dumnezeu. Deci și noi pentru a intra în Rai, trebuie să dorim și să lucrăm pentru a ne însuși această posibilitate, pe care o avem deja în Hristos, pentru că El S-a dat pe Sine pentru noi, ca noi să putem să fim părtași la cina Sa. Cei chemați suntem noi, și cei dinaintea noastră sau cei de după noi, adică toți oamenii, pentru că Împărăția lui Dumnezeu a fost pregătită pentru toți, încă de la întemeierea lumii. Dar cum răspundem? Să nu fim ca acei care au fost invitați, dar au disprețuit chemarea și au avut alte preocupări, considerate de ei ca importante sau urgente. Cât de ușor putem fi amăgiți astăzi când ni se pun înaintea atâtea accesorii consumiste care însoțesc acest Praznic, uitând principalul descoperirea tainei tainelor - Nașterea lui Hristos. Să nu lăsăm ca preocupările excesive pentru afacerile personale și responsabilitățile familiale, să devină o cauză care ne poate despărți de Dumnezeu. Dimpotrivă, ele să devină un mijloc de a-i mulțumi și binecuvânta pe Dumnezeu care ne-a învrednicit cu atâtea daruri. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute ca și noi să aducem roade, ascultând și păzind Cuvântul lui Dumnezeu spre primirea darului, Cel care ne oferă Împărăția Sa - Hristos.

FERICIREA ÎN CEILALȚI

Calitatea vieții noastre și a relațiilor interumane este o realitate aproape complet uitată, ea sfârșind prin a se degrada vizibil sub ochii noștri atenți la a descoperi răul, imperfecțiunea și defectele celui de lângă noi. Dincolo de faptul că trăim un grav deficit de iubire și îngăduință, care ne răpește bucuria de a mai fi oameni, sfârșim de cele mai multe ori prin a scoate din noi tot ce este mai impur și primejdios. Arta bunei vieți presupune în primul rând autolimitarea și exercițiul modestiei, dar mai ales inteligența de a ști să scoți din cel de lângă tine doar ce are el cel mai bun. De aceea, a-i respecta semenului nostru propria libertate, a ști că libertatea noastră se încheie unde începe libertatea lui, a avea răbdarea să îl ascultăm și a avea puterea să îl acceptăm așa cum este el, reprezintă garanțiile unei vieți împlinite. În lipsa acestor valori, vedem cum se degradează viața familiilor, a tinerilor, a elevilor în raport cu profesorii sau a copiilor în relație cu părinții și invers, pentru că prin felul nostru egoist și lipsit de bucurie, reușim să scoatem ce este viclean la suprafață. Prin acest fel egoist de a trăi, noi credem că ne putem găsi fericirea și împlinirea. La toate acestea se adaugă și disprețul față de cei care nu sunt ca noi sau care au alte opinii și păreri și care nu este doar o mare slăbiciune sufletească, ci în primul rând semnul că de cele mai multe ori trăim autosuficient, fără nici un sentiment de comuniune. Peste toate acestea, asistăm complici la bucuria cu care mass-media acționează asupra semenilor măcinați de slăbiciuni și ispite, fără să realizăm pericolul că în fața acestui spectacol plin de audiență ne degradăm propriul suflet, bucurându-ne atunci când răul biruiește un suflet. Sfârșind prin a deveni consumatori nefericirii semenilor și confirmând activ falsele generalizări care se fac, ne atrofiem nu doar iubirea față de semenii, ci și propria fericire și însăși viața. Pentru că, alături de sentimentul iubirii, fericirea face parte din însăși esența istoriei și a vieții. Primul și cel mai mare motiv al fericirii personale rămâne viața. De aceea, tot ce ne înconjoară oferă clipe fertile de fericire, de la un răsărit de lună și un apus de soare la un nevinovat ciripit de pasăre, toate sunt provocări de a ne cânta propria fericire de ființe vii. Și aceasta nu este pentru o zi sau o clipă, ci pentru toată viața. Dar, cu toate acestea, fericirea rămâne un dar pe care îl primim și pentru aceasta trebuie mai întâi să vrem să îl căutăm și să îl oferim. De aceea singura cale de a ne găsi propria fericire este ca mai întâi să o căutăm și să o oferim pentru cei din jurul nostru, cunoscuți și necunoscuți, prin ce suntem noi buni și prin ceea ce am vrea să fie ei. Dar pentru toate acestea, trebuie să existe generozitate, o dorință sfântă de a face binele și căutarea bucuriei celor de lângă noi și mai puțin pe a noastră. Pentru că dincolo de toate acestea, ar fi bine să nu uităm că a nu mai ști să ne bucurăm și să fim fericiți cu adevărat, înseamnă să trăim fără să existăm.

Fericit și binecuvântat este omul care iubește întâi pe Dumnezeu „din toată inima lui, din tot sufletul lui, din tot cugetul lui, din toate puterile lui” (Marcu 12, 30) și după aceea pe toți oamenii, prieteni și vrăjmași, ca pe sine însuși. Acesta este iubit de către toți și binecuvântat de Dumnezeu.

MOȘTENIREA PĂCATELOR

- Duminica Sfinților Strămoși -

Fiecare om se trage dintr-o familie, iar mai multe familii apropiate ca grad de rudenie formează un neam. Fiecare neam are un arbore genealogic. Acest arbore genealogic diferă de la neam la neam. După cum un arbore este sănătos și dă naștere altor ramuri sănătoase, dezvoltându-se foarte frumos, tot astfel se întâmplă și într-un neam care este credincios, cu frica lui Dumnezeu și naște alte ramuri sănătoase și credincioase, dezvoltând foarte frumos, în mod normal, acel arbore genealogic. Observăm la unii arbori cum începe să le apară câte o ramură uscată, după aceea altele și altele, încet, încet, iar la un moment dat, o mare parte din acel arbore s-a uscat. Apoi, la scurt timp, el se usucă definitiv, deoarece nu l-a îngrijit nimeni. Asemenea analogie putem să o raportăm la diferite neamuri de oameni care sunt necredincioși. Părinții nu transmit copiilor păcatele personale, ci înclinațiile spre patimi. În acest sens, Sfântul Paisie Velicikovski mărturisește: „Diavolii sunt ocupați tot timpul cu noi; sunt ca niște paznici, care ne urmăresc înclinațiile și dorințele. Dacă observă vreo înclinație la noi, ne îndeamnă spre patima corespunzătoare ei, aruncându-ne plase ca să ne prindă cât mai strâns. Nu trebuie să fim chinuți de gândul că avem parte de o moștenire grea. Chiar dacă în om ar exista vreo moștenire păcătoasă, ea nu poate rezista în fața harului lui Dumnezeu”. Păcatul netratat macină și roade în toți membrii familiei. O bună parte din acei oameni nu-și dau seama de acel lucru și se trezesc după ani și ani, după generații peste generații că „li s-a cam pierdut neamul”, cum se spune în popor, adică păcatul moștenit în familie și netratat cu Tainele Bisericii a făcut ravagii. Cei ce sunt căsătoriți și au copii, trebuie neapărat să se spovedească, să se curețe de păcate pentru a nu se transmite copiilor lor. Să aibă conștiința împăcată că fiii lor nu suferă pentru păcatele părintești. Observăm cum foarte mulți copii se nasc bolnavi. În cele mai multe cazuri copiii se nasc bolnavi datorită păcatelor părinților, care nu le-au spovedit și n-au primit dezlegare de ele. Un om păcătos care nu se spovedește, nu ține rânduielile bisericești: post, rugăciune și îl prinde sfârșitul vieții în acea stare păcătoasă, este o ramură uscată la arborele genealogic al neamului său. Cel mai important remediu pentru vindecarea arborelui este în special Sfânta Spovedanie, deoarece aici sunt: curățirea, tratamentul și vindecarea. Fiecare generație moștenește de la toate cele dinainte caracteristici ale minții, inimii, voinței, particularități ale corpului, probleme rezolvate și nerezolvate. Dacă părinții au rezolvat în ei înșiși o anumită problemă, ei le transmit copiilor o natură umană mai șlefuită. Dacă ei nu vor fi în stare să o rezolve, generația următoare se va lovi de ea, mai devreme sau mai târziu. Primim uneori și particularități negative, iar atunci, ceea ce vom face în viață depinde doar de noi și de modul în care îl primim pe Dumnezeu. Dacă ar exista în om o moștenire păcătoasă, aceasta nu poate rezista în fața harului lui Dumnezeu, care pe cele neputincioase le vindecă și pe cele lipsă le împlinește.

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 16 decembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 18 decembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 19 decembrie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	14:00	Spovedanie
	17:00	Vecernie cu litie
Duminică 20 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă

Măini curate

Un om, care se considera fără de păcat, la Judecata de Apoi, i-a spus Creatorului:

- Doamne, am păzit legea ta, n-am făcut nuci un rău, nici o nedreptate. Privește mâinile mele, sunt curate!
- Fără îndoială că sunt curate, dar sunt și goale!

Viermele

Viermele a privit în jur: toate insectele erau în continuă mișcare și erau fericite. Unele săreau, altele cântau, multe zburau, puține alergau. Numai el, sărăcuțul, era fără glas, fără picioare, fără aripi. Dar nu invidia pe nimeni, știa că este un vierme și-și spunea:

- Fiecare are viața sa!
- Și și-a început munca. În scurt timp, s-a înfășurat într-un ghem de mătase, s-a izolat de lume, apoi a stat liniștit în gogoșa lui și a așteptat spunându-și:
- Încă puțină răbdare!

La momentul convenit, din gogoșa de mătase, a ieșit un minunat fluture albastru metalizat, mare, diafan, care și-a întins frumoasele aripi grațioase și s-a înălțat în văzduh, uitând cu totul, că fusese cândva un vierme.

Diavolul e de vină

Un necredincios i-a pus unui necredincios următoarea întrebare:

- Dacă diavolul l-a înșelat pe Adam și el ne înșală și pe noi să păcătuim, apoi el, diavolul, trebuie pedepsit, căci nu suntem noi de vină, ci el.
- Foarte bine, – răspuns credinciosul – dar dacă eu voi zice către dumneata: „Du-te omule și fură, bate, omoară etc.” și dumneata vei face ceea ce te sfătuiesc eu, oare ce se va întâmpla?
- Păi, mă vor înhața jandarmii și legea.
- Nu se poate, căci doar eu te-am sfătuit.
- Da, dar legea nu vrea să știe de așa ceva.
- Apoi, vezi, dragul meu? Așa e și cu ispitele și înșelăciunile diavolului. El ne sfătuiește numai să facem răul, dar stă în voia noastră să îl facem ori nu. De-l facem, suntem răspunzători și ne vom primi pe drept pedeapsa cerească.

Un șal făcut din apă

O fată, pasionată după lucruri de îmbrăcăminte, ducea la târg laptele de la vitele de acasă, ca să-l vândă. Pe drum îl înmulțea cu apă. Din ce câștiga în felul acesta necinstit, ea își cumpără un șal frumos. Dar bucuria i-a fost scurtă. Mergând spre casă și trecând pe un pod, vântul, care bătea tare, îi smulse șalul de pe umeri și duse în mijlocul suvoilului. Măhnită, privea cum se duce șalul pe apă, dar a văzut că aceasta-i voia lui Dumnezeu:

- Din apă te-am făcut, pe apă s-a convenit să te duci!!
- Și de atunci, n-a mai făcut asemenea faptă necinstită.

